

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: O. Ch., IČO: X
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Janíčkem
sídlem Slovanská 21, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: Ministerstvo zemědělství, IČO: 00020478
sídlem Těšnov 65/17, 117 05 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. 18663/2019-MZE-15111,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. 5. 2019, č. j. 56VH9795/2019-15111, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Janíčka, sídlem Slovanská 255/21, Šumperk.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. KUOK 24813/2019, uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle § 33 odst. 3 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVK“), kterého se měla dopustit tím, že jako vlastník kanalizace při uzavírání smlouvy o odvádění odpadních vod podle § 8 odst. 6 ZVK porušila § 36 odst. 2 ZVK tím, že:

- neumožnila odběrateli V. P. stanovit množství odpadních vod vypouštěných do kanalizace podle odběru pitné vody z vodovodu měřeného vodoměrem, ale opakovaně mu předkládala odběratelskou smlouvu na odvádění odpadních vod s platbou stočného v jednosložkové formě, kde taxativně určila, že množství odpadních vod vypouštěných z nemovitosti do kanalizace se stanoví podle směrných čísel roční potřeby vody, a to přesto, že vlastník nemovitosti deklaruje, že nemovitost není napojena na jiný zdroj vody, která by byla následně svedena do splaškové kanalizace pouze podle směrných čísel roční spotřeby vody; a

- předložila odběrateli V. P. k podpisu dvě odběratelské smlouvy, jednu na platbu stočného v jednosložkové formě se stanovením množství vypouštěných odpadních vod podle směrných čísel roční potřeby vody a druhou na platbu stočného ve dvousložkové formě s tím, že pohyblivá složka je tvořena součinem ceny stočného a množství vypouštěných odpadních vod a výzvami ze dne 27. 7. 2018 požadovala, aby si V. P. vybral, kterou variantu smlouvy chce pro svůj rodinný dům v obci Ch. č. p. X, a dále pro provozovnu hokynářství se sídlem tamtéž uzavřít, ačkoli s ostatními odběrateli v obci Ch. má obviněná uzavřenu smlouvu na odvádění odpadních vod s platbou stočného pouze v jednosložkové formě se stanovením množství vypouštěných odpadních vod podle směrných čísel roční potřeby vody a dvousložková forma stočného nebyla s jiným odběratelem sjednána.

Krajský úřad dále ve výroku rozhodnutí uvedl, že správní delikt časově vymezuje ode dne 27. 7. 2018, kdy byly V. Pavlíkovi odeslány uvedené výzvy k výběru ze dvou variant smluv, do 5. 10. 2018, kdy byl krajskému úřadu doručen podnět žalovaného k zahájení správního řízení.

Podle § 33 odst. 9 písm. a) ZVK krajský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný ve výroku označeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2019 zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyni byla ve stejné věci uložena pokuta již rozhodnutím krajského úřadu ze dne 1. 11. 2017, č. j. 106398/2017, avšak ani poté nedošlo k nápravě. Žalovaný odmítl námitku žalobkyně, že by nebyla doba spáchání přestupku vymezena dostatečně konkrétně, a dále se odmítl zabývat tvrzením žalobkyně, že V. P. odvádí odpadní vody do obecní kanalizace bez smlouvy a za odvedení vod zaplatil pouze v roce 2015, neboť s podezřením na vypouštění odpadních vod do kanalizace v rozporu s § 10 odst. 2 písm. a) ZVK se může žalobkyně obrátit na příslušný správní orgán k projednání přestupku. Žalovaný zdůraznil, že se ani při provedeném místním šetření obecním stavebním a vodoprávním úřadem dne 3. 1. 2019 neprokázalo, že by V. P. ze studny, která se nachází na jeho pozemku, zásoboval vodou rodinný dům či provozovnu a tím zvýšil množství odpadních vod z těchto nemovitostí. Žalovaný odmítl výklad žalobkyně, že se ke zjištění spotřeby vody v situaci předvídané § 19 odst. 5 ZVK použijí směrná čísla roční potřeby vody, je-li tu pouhá možnost odběru vody z jiných zdrojů. Podle názoru žalovaného

zejména z poslední věty § 19 odst. 5 ZVK vyplývá, že směrná čísla roční potřeby vody namísto vycházení z údaje z vodoměrů, lze aplikovat tehdy, pokud nejsou instalovány vodoměry nebo kdy je měřen odběr vody z vodovodu a současně není měřen odběr z jiných zdrojů, avšak vždy tato voda musí být využita v nemovitosti a odvedena jako voda odpadní. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že příslušné množství vody musí být odebráno a následně vypuštěno do kanalizace a že pouhá možnost odběru vod (existence studny) pro aplikaci směrných čísel nestačí. V tomto kontextu dle žalovaného neobstojí ani žalobkyní zdůrazňované (nápadně malé) množství vody odebrané domácností a provozovnou V. P., jelikož odběr vody závisí na mnoha faktorech, pojem „nízký“ či „vysoký“ odběr není legislativou specifikován a směrná čísla slouží jen jako ukazatel orientační. Žalovaný zároveň nepřisvědčil námitce žalobkyně, že by se návrh smlouvy V. P. s dvousložkovou formou stočného týkal následujícího období, neboť to z výzev nevyplývá. Naopak souhlasil s krajským úřadem, že nelze aplikovat dva způsoby kalkulace stočného, z nichž si bude odběratel vybírat. Kanalizace je dle žalovaného v obci Ch. provozována za shodných provozně ekonomických podmínek, a proto nelze některým odběratelům předkládat různé typy smluv. Dále žalovaný uvedl, že krajský úřad si obstaral důkaz vyjádřením o použitelnosti studny žalobce od vodoprávního úřadu v souladu s právními předpisy, neboť sám není k posuzování vodních děl kompetentní, závěr vodoprávního úřadu byl však takový, že se ve studni sice nachází odběrné potrubí, nelze však prokázat, zda byla voda ze studny využívána v dotčených nemovitostech. Žalovaný uvedl, že žalobkyni jako provozovateli kanalizace vzniká dle § 8 odst. 6 ZVK povinnost uzavřít písemnou smlouvu o odvádění odpadních vod s odběratelem, jehož nestejně silné postavení vyrovnává § 36 odst. 2 ZVK, v němž je uvedeno, že vlastník, resp. provozovatel kanalizace nesmí odběratele při uzavírání smlouvy mj. diskriminovat. Žalobkyně tak však dle žalovaného učinila, a to opakovaným předkládáním smlouvy na odvádění odpadních vod V. P. s platbou stočného pouze podle směrných čísel bez možnosti stanovení množství vypouštěných odpadních vod podle stavu vodoměru, a dále tím, že V. P. předložila současně ještě druhý návrh smlouvy s výpočtem v dvousložkové formě, což učinila jen u tří odběratelů. Žalovaný uvedl, že odběratel V. Pavlík byl diskriminován jak ve vztahu k vlastníkově kanalizace, který využívá svého monopolního postavení, tak ve vztahu k ostatním odběratelům v obci.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve shrnula obsah svého odvolání a obsah napadeného rozhodnutí. Žalobní body soud shrnuje takto:

- a) žalovaný se na jedné straně odmítl zabývat tvrzením žalobkyně, že V. P. odvádí odpadní vody do kanalizace bez smlouvy, na druhé straně sankcionuje žalobkyni za údajnou diskriminaci. Je sice pravdou, že odvádění odpadních vod V. P. nebylo předmětem daného řízení, je však zvláštní, že žalovaný při stejných informacích podává podněty k zahájení přestupkového řízení jen vůči žalobkyni, nikoliv vůči neoprávněnému odběrateli;
- b) žalovaný učinil nesprávný závěr o tom, že nebylo prokázáno, že by V. P. ze studny zásoboval vodou dům či provozovnu a tím navýšil množství odpadních vod z této nemovitosti, a nesrozumitelně vyhodnotil vyjádření vodoprávního úřadu, který právě tím, že potvrdil, že se ve studni nachází odběrné potrubí, prokázal možnost odběru vody z jiných zdrojů;

c) žalovaný vyložil § 19 odst. 5 ZVK v rozporu s jeho jazykovým zněním, když z poslední věty tohoto ustanovení dovodil, že příslušné množství vody musí být odebráno a následně vypuštěno do kanalizace, a že pouhá možnost odběru vody (existence studny) pro aplikaci směrných čísel nestačí. Kromě nesouladu tohoto názoru s výslovným zněním zákona je zde i rozpor logický. Právě proto, že vlastník kanalizace nemá možnost prokázat, že odebraná voda ze studny skončí v kanalizaci, stanovil zákonodárce, že pro použití směrných čísel roční spotřeby vody postačí pouhá možnost odběru vody z jiných zdrojů. Nadto žalobkyně po celou dobu řízení upozorňovala na fakt, že množství vody odebrané V. P. z veřejného vodovodu je zcela pod úrovní směrných čísel i průměrné spotřeby vody v obci. Existenci studny i způsobilost odebírat z ní vodu žalobkyně prokázala, tudíž byl návrh smlouvy učiněný V. P. po právu a spekulace žalovaného o pojmech nízký či vysoký odběr nejsou namístě;

d) výklad výzvy V. P. týkající se stočného v dvousložkové formě žalovaného je spekulativní. Výzva se vztahovala k obecní vyhlášce č. 4/2017, která byla posléze zrušena, čímž se stala výzva obsolentní;

e) žalovaný nesprávně vyhodnotil jednání žalobkyně jako přestupek podle § 33 odst. 2 ZVK, jelikož žalobkyně V. Pavlíka nediskriminovala. Odběratel V. P. má, stejně jako většina obyvatel obce, na svém pozemku zřízení studnu z doby před zavedením obecního vodovodu. Zatímco většina občanů si je této skutečnosti vědoma a chová se zodpovědně, V. P. za vypouštění odpadní vody do kanalizační přípojky, která byla vybudována na náklady obce, již několik let neplatí.

4. Žalovaný navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl. Dle žalovaného bylo při místním šetření zjištěno, že před rodinným domem V. P. se sice nachází studna, avšak dle příslušného vodoprávního úřadu nelze prokázat, že by byla voda z ní využívána v dotčených nemovitostech. Nebylo tak jednoznačně prokázáno, že tento zdroj vody může být a je odběratelem využíván. Přítomnost potrubí vedoucího ze studny nějakým směrem není důkazem o jejím používání. Mobilní zařízení, které dle žalobce mohlo být použito k čerpání podzemní vody, nebylo při místním šetření zjištěno a jeho možné použití je pouhou spekulací. Spotřeba vody v rodinném domě a provozovně závisí na více faktorech, zejména na přístupu vlastníka k hospodaření s vodou a rozsahu a způsobu využívání nemovitosti. Spotřebu vody, která je nižší než hodnoty uvedené ve směrných číslech roční spotřeby vody dle vyhlášky č. 428/2001 Sb., nelze samu o sobě pokládat za důkaz toho, že odběratel využívá jiný zdroj vody. Takové chování je naopak v současném suchém období žádoucí. Vlastník kanalizace je povinen předložit odběrateli návrh odběratelské smlouvy, kde bude množství odpadních vod vypouštěných do kanalizace stanoveno dle vodoměru vždy, když není prokázán jiný zdroj vody. Žalobkyně se tak dle žalovaného dopustila diskriminace odběratele předkládáním smlouvy s platbou stočného v jednosložkové formě pouze podle směrných čísel roční potřeby vody, zatímco za obdobných podmínek přistupovala k jiným odběratelům vstřícněji. Dále žalobkyně předložila odběrateli i návrh druhé smlouvy s výpočtem stočného dvousložkovou formou. Dvě smlouvy obdrželi od žalobkyně k podpisu pouze tři odběratelé připojení na uvedenou kanalizaci, čímž došlo k nedůvodnému rozlišování (diskriminaci) odběratelů a naplnění skutkové podstaty podle § 36 odst. 2 ZVK.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Žalobní bod a) shledává soud nedůvodným. Nehledě na to, že žalobkyně vůbec neuvedla, jak se tvrzené nerovné zacházení odrazilo v obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a jaký vliv mohlo mít na jeho zákonnost, nelze s žalobkyní souhlasit v tom, že by se žalovaný vůbec mohl dopouštět nerovného zacházení tím, že zatímco podal podnět k zahájení přestupkového řízení vůči žalobkyni, neučinil tak vůči V. P. O nerovném zacházení by snad teoreticky mohlo být uvažováno tehdy, pokud by z obsahu správního spisu vyplývalo, že žalovaný podal podnět k zahájení přestupkového řízení toliko vůči žalobkyni, ačkoli disponoval zjištěním, že se shodná praxe při uzavírání smluv o odvádění odpadních vod vyskytuje u dalších vlastníků kanalizace, vůči nimž takový podnět nepodal. Ani tehdy by však takové zjištění nemohlo vést ke zrušení rozhodnutí o přestupku. Má-li žalobkyně dlouhodobě za to, že V. P. neoprávněně vypouští vodu do obecní kanalizace a dopouští se tím přestupku, je jejím právem podat příslušnému správnímu orgánu (vodoprávnímu úřadu) podnět k zahájení přestupkového řízení, nemůže však vinit z nečinnosti v tomto směru žalovaného, obzvláště učinil-li žalovaný ve svém rozhodnutí skutkový závěr o tom, že vypouštění odpadních vod V. P. z jiných zdrojů než z obecního vodovodu nemá za prokázané.
7. Pro vypořádání dalších žalobních bodů považuje soud za nezbytné shrnout a vyložit relevantní právní úpravu.
8. Podle § 8 odst. 6 ZVK *vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen uzavřít písemnou smlouvu o dodávce vody nebo odvádění odpadních vod s odběratelem. Podle odst. 17 téhož ustanovení smlouva o odvádění odpadní vody odběrateli, nebo smlouva o odvádění a čištění odpadní vody odběrateli musí obsahovat alespoň předmět smlouvy, smluvní strany, vlastníka a provozovatele kanalizace, vlastníka přípojky a připojené stavby nebo pozemku s určením místa, počet trvale připojených osob, stanovení podmínek odvádění nebo odvádění a čištění (limity množství, způsob stanovení množství, limity znečištění), způsob stanovení ceny a jejího vyhlášení, fakturace záloh a způsob plateb, možnost změn a doba platnosti této smlouvy.*
9. Podle § 19 odst. 1 věty první ZVK *množství odpadních vod vypouštěných do kanalizace měří odběratel svým měřicím zařízením, jestliže to stanoví kanalizační řád. Podle odst. 5 téhož ustanovení pokud není množství vypouštěných odpadních vod měřeno, předpokládá se, že odběratel, který odebírá vodu z vodovodu, vypouští do kanalizace takové množství vody, které odpovídá zjištění na vodoměru nebo směrným číslem roční potřeby vody, pokud nejsou instalovány vodoměry. V případě, kdy je měřen odběr z vodovodu, ale je také možnost odběru z jiných zdrojů, použijí se ke zjištění spotřeby vody směrná čísla roční potřeby nebo se k naměřenému odběru z vodovodu připočte množství vody získané z jiných, provozovatelem vodovodu měřených zdrojů.*
10. Podle § 20 odst. 1 ZVK vodné a stočné má jednosložkovou nebo dvousložkovou formu. Podle odst. 4 téhož ustanovení *vodné a stočné se bradí v jednosložkové formě, pokud obec nestanoví obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti úhradu vodného a stočného ve dvousložkové formě, včetně druhu stanovení pevné složky. O úhradě vodného a stočného ve dvousložkové formě včetně druhu stanovení pevné složky může také rozhodnout*

nejvyšší orgán právnické osoby, která je vlastníkem vodovodů a kanalizací a ve které výkon hlasovacích práv nejméně ve dvoutřetinové většině drží obce.

11. Podle § 33 odst. 3 písm. b) ZVK *právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodovodu nebo kanalizace nebo jako provozovatel dopustí přestupku tím, že neuzavře písemnou smlouvu o dodávce vody nebo odvádění odpadních vod s odběratelem podle § 8 odst. 6, nebo nepostupuje v souladu s ustanovením § 36 odst. 2.*
12. Podle § 36 odst. 2 ZVK *vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud byl k uzavírání smluv zmocněn, nesmí při uzavírání smlouvy podle § 8 odst. 6 jednat v rozporu s dobrými mravy, zejména nesmí odběratele diskriminovat.*
13. Vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu jsou provozovány ve veřejném zájmu (§ 1 odst. 2 ZVK). Z tohoto důvodu je smluvní volnost v případě uzavírání smluv o odvádění odpadních vod omezena a regulována ve prospěch odběratelů, jimž mají veřejné vodovody a kanalizace sloužit. Vlastník kanalizace je předně povinen (umožňují-li to kapacitní a další technické požadavky) umožnit připojení na kanalizaci a odpadní vodu odvádět (§ 8 odst. 5 ZVK), a dále je povinen uzavřít s odběratelem písemnou smlouvu, při jejímž uzavírání nesmí jednat v rozporu s dobrými mravy, zejména zákon zdůrazňuje, že nesmí odběratele diskriminovat. Odmítne-li vlastník kanalizace s odběratelem smlouvu o odvádění odpadních vod uzavřít, nebo při jejím uzavírání jedná s odběratelem v rozporu s dobrými mravy, dopouští se přestupku. Obligatorní obsahovou náležitostí smlouvy o odvádění odpadních vod je stanovení podmínek odvádění, mezi něž náleží způsob stanovení množství odváděné vody.
14. Stanovení množství odváděných odpadních vod záleží na tom, zda kanalizační řád nařizuje odběratelům měřit jejich množství měřicími zařízeními. Je-li tomu tak, určí se množství odvedených odpadních vod zjištěním z vodoměru. Není-li tomu tak, stanoví § 19 odst. 5 ZVK postup, jak množství neměřených odváděných odpadních vod stanovit. Zákon v uvedeném ustanovení vychází ze základních fyzikálních principů, tudíž lze obecně zákonné pravidlo pro určení neměřeného objemu odpadních vod shrnout tak, že se objem odpadních vod zjišťuje podle objemu na zdroji. Pravidlo tedy vychází z logické úvahy, že co odběratel odebere z vodovodu či jiného zdroje, vypustí následně do kanalizace. Určení množství odváděných odpadních vod tak v konečném důsledku závisí na tom, zda je u konkrétního odběratele množství jím odebírané vody měřeno či nikoliv. Není-li množství odebírané vody byt' jen z části měřeno, stanovuje se objem vody podle směrných čísel roční potřeby vody (příloha č. 12 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 428/2001 Sb.). V takovém případě je odběratel povinen sdělit rozhodné údaje a bezodkladně též oznamovat jejich změnu, jinak by se mohl dopouštět neoprávněného vypouštění odpadních vod do kanalizace (§ 10 odst. 2 ZVK), neboť by tyto vody vypouštěl v rozporu s odběratelskou smlouvou.
15. Odebírá-li odběratel jen vodu z vodovodu, jejíž dodávka je měřena vodoměrem, pak dle § 19 odst. 5 ZVK platí, že objem vody naměřený vodoměrem je roven objemu odpadní vody vypuštěné do kanalizace. Není-li však dodávka (plánovaně) měřena vodoměrem, stanoví se objem vody podle směrných čísel roční potřeby vody. Není-li dodávka měřena neplánovaně (př. závada vodoměru), stanoví § 17 ZVK náhradní způsoby stanovení množství odebrané vody (dohoda vlastníka kanalizace s odběratelem, stanovení množství dle předchozího či následného období).

16. Je-li měřený odběr z vodovodu kombinován s možností odběru vody též z jiných zdrojů, záleží, zda je objem odběru z jiného zdroje měřen. Typicky se jedná o odběry ze studní. Jsou-li všechny jiné zdroje měřeny (dle § 19 odst. 5 ZVK nutně provozovatelem vodovodu), pak platí, že objem odpadních vod je roven součtu objemů vody dodané vodovodem s objemy vod dodaných z jiných zdrojů. Není-li objem z jiných možných zdrojů měřen, pak se dle § 19 odst. 5 ZVK ke zjištění celkového množství odebrané vody použijí směrná čísla roční potřeby vody.
17. Další obsahovou náležitostí smlouvy o odvádění odpadních vod je způsob stanovení ceny stočného. Stočné je úplatou za službu spočívající v odvádění odpadních vod. Tato úplata má jednosložkovou nebo dvousložkovou formu. Ve dvousložkové formě se hradí stočné pouze tehdy, stanoví-li tak obec obecně závaznou vyhláškou (případně rozhodne-li tak nejvyšší orgán právnické osoby, která je vlastníkem kanalizace a ve které drží obec dvě třetiny hlasovacích práv). Cena pro stočné je vypočtena jako součin ceny podle cenových předpisů a objemu odvedené vody; je-li cena dvousložková, pak se k výsledku připočte ještě pevná složka ceny. Druh stanovení pevné složky ceny musí obec určit rovněž v obecně závazné vyhlášce.
18. V posuzované věci z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 24. 11. 2017 vydalo Zastupitelstvo obce Ch. obecně závaznou vyhlášku č. 4/2017, kterou s účinností od 1. 1. 2018 na celém území obce stanovilo úhradu stočného ve dvousložkové formě dle § 20 odst. 3 ZVK s tím, že pevnou složku stočného stanovilo podle kapacity vodoměru dle vyhlášky č. 428/2001 Sb. Dále soud zjistil, že usnesením z 3. veřejného zasedání ze dne 18. 1. 2019 Zastupitelstvo obce Ch. schválilo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2019, kterou se ruší obecně závazná vyhláška č. 4/2017. Vyhláška č. 1/2019 nabyla účinnosti 12. 2. 2019 (patnáctým dnem po vyhlášení, k němuž došlo vyvěšením na úřední desce dne 28. 1. 2019, jak soud zjistil na internetových stránkách obce).
19. Z uvedených zjištění vyplývá, že od 1. 1. 2018 do 12. 2. 2019 byla žalobkyně povinna uzavírat nové smlouvy s odběrateli připojenými na kanalizaci smlouvy na odvádění odpadních vod se způsobem stanovení ceny stočného jediné ve dvousložkové formě. V tomto ohledu se krajský soud zcela ztotožňuje se závěrem KÚ, vysloveným v posledním odstavci na str. 3 jeho rozhodnutí, že žalobkyně nebyla oprávněna dne 27. 7. 2018 dávat V. P. na výběr, zda bude ve smlouvě cena stočného stanovena v jednosložkové či dvousložkové formě, nýbrž (vázána vlastní vyhláškou) s ním byla povinna jednat toliko o uzavření smlouvy s cenou stočného ve formě dvousložkové. Předmětem jednání smluvních stran mohlo být toliko to, jaký zdroj vody V. P. využívá a v návaznosti na to, jakým způsobem bude stanoveno množství odváděných odpadních vod, které bude východiskem pro výpočet pohyblivé složky ceny stočného.
20. Nedůvodným v této souvislosti shledává soud žalobní bod d), jímž žalobkyně namítala obsolentnost výzvy V. P. v důsledku zrušení obecně závazné vyhlášky č. 4/2017. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dvěma listinami ze dne 27. 7. 2018 nazvanými „Výzva č. 1“, adresovanými odběrateli V. P., jakožto fyzické osobě, a dále V. P., jakožto osobě samostatně výdělečně činné (označen jako „Hokynářství – V. P.“), upozornila žalobkyně V. P., že nemá dosud uzavřenu písemnou smlouvu o odvádění odpadních vod a vyzvala jej, aby do 30 dnů od obdržení této výzvy ukončil neoprávněné vypouštění odpadních vod do kanalizace nebo uzavřel s žalobkyní jednu z variant přiložených smluv. Žalobkyně ve výzvách uvedla: „*V příloze tohoto dopisu si dovoluujeme Vám poslat smlouvu na odvádění odpadních vod na platbu stočného podle směrných čísel a smlouvu na odvádění*“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

odpadních vod na platbu podle dvousložkového stočného. Platba podle dvousložkového stočného je možná pouze za předpokladu, že nemovitost nemá jiný zdroj vody. Pokud se rozhodnete pro platbu podle dvousložkového stočného, Obec Ch. Vás žádá o podepsání čestného prohlášení o tom, že se v příslušné nemovitosti jiný zdroj vody nenachází. Text čestného prohlášení přikládáme. Ceny za směrná čísla a dvousložkové stočné byly schváleny zastupitelstvem Obce Ch. a jsou vyvěšeny v rámci ceníku pro rok 2018. Je na Vás, jaký druh smlouvy s Obcí Ch. uzavřete. Výzvy dále obsahovaly žádost k úhradě dlužného stočného za roky 2016 a 2017. Z citovaného obsahu výzev tedy nevyplývá, že by se týkaly až období následujícího po platnosti předmětné obecně závazné vyhlášky, jak žalobkyně argumentovala v odvolání. Naopak je z nich zřejmé, že žalobkyně V. P. poskytla možnost zvolit si uzavření smlouvy s cenou stočného v jednosložkové formě v době platnosti vyhlášky č. 4/2017. Vymezili-li KÚ spáchání přestupku na období od 27. 7. 2018 do 5. 10. 2018, nelze souhlasit s tím, že by se výzva ze dne 27. 7. 2018 stala obsoletní a že by zrušení vyhlášky č. 4/2017 vyhláškou č. 1/2019 mohlo mít na posouzení věci jakýkoli vliv. Současně však nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, uvedenému ve čtvrtém odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí, že se vyhláška č. 4/2017 předmětného řízení netýkala, neboť bylo vymezení správního deliktu krajským úřadem stanoveno na období, kdy tato již pozbyla platnosti. Dle zjištění soudu popsaného výše je opak pravdou, neboť doba spáchání přestupku byla KÚ vymezena na období od 27. 7. 2018 do 5. 10. 2018 a obecně závazná vyhláška č. 4/2017, stanovící pro celou obec Ch. cenu stočného ve dvousložkové formě, byla účinná od 1. 1. 2018 do 12. 2. 2019.

21. KÚ však, ačkoli v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předkládat V. P. ve vymezeném období smlouvu s cenou stočného v jednosložkové formě pozbylo s ohledem na obsah vyhlášky č. 4/2017 smysl, v první části výroku rozhodnutí se tento závěr nijak nepromítl. V první části tzv. skutkové věty totiž KÚ žalobkyni vytkl, že předkládá V. P. odběratelskou smlouvu na odvádění odpadních vod s platbou stočného v jednosložkové formě, kde taxativně určuje, že se množství vypouštěných odpadních vod z nemovitosti do kanalizace stanoví podle směrných čísel roční potřeby vody. KÚ tedy vytkl žalobkyni, že neumožnila V. P. uzavřít smlouvu s cenou stočného v jednosložkové formě, kde by množství odváděných vod vycházelo z údaje na vodoměru, ačkoli si byl vědom skutečnosti, že uzavírat smlouvu s cenou stočného v jednosložkové formě žalobkyně v posuzované době s ohledem na obecně závaznou vyhlášku č. 4/2017 nemohla vůbec. Dále KÚ v první části skutkové věty vytkl žalobkyni, že smlouvu uvedeného obsahu předkládá V. P. opakovaně, aniž by však uvedl, které opakované předkládání má na mysli, a to s ohledem na skutečnost, že dobu spáchání přestupku KÚ vymezil obdobím od 27. 7. 2018 do 5. 10. 2018. Jinými slovy, pokud z hlediska časového vymezení skutku byla poprvé „vadná“ smlouva V. P. předložena dne 27. 7. 2018, není z výroku zřejmé, kdy došlo k jejímu opakovanému předložení. Tuto neurčitost první části skutku žalobkyně v odvolání namítala, žalovaný však pouze odkázal na jednoznačné časové ohraničení skutku.
22. Prvá část skutkové věty tedy dle názoru soudu nekoresponduje se skutkovými zjištěními KÚ ani s odůvodněním jeho rozhodnutí. Rozpor jednání žalobkyně se zákonem při uzavírání smlouvy s V. P., který by odpovídal skutkovým zjištěním KÚ a jeho výkladu zákona a kterým by tedy mohl KÚ popsat přestupkové jednání žalobkyně, totiž dle odůvodnění jeho rozhodnutí spočíval v něčem jiném, než jak toto jednání KÚ popsal ve výroku. Popis protiprávního jednání žalobkyně, odpovídající zjištěním a závěrům KÚ, mohlo spočívat např. v tom, že žalobkyně dne 27. 7. 2018 v rozporu s platnou a účinnou vyhláškou č. 4/2017 navrhovala V. P. ujednání o ceně stočného v jednosložkové formě,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

nebo v tom, že sice projevila vůli uzavřít s V. P. odběratelskou smlouvu se stanovením ceny stočného ve dvousložkové formě (tj. v souladu s vyhláškou), avšak podmínila její uzavření tím, že nemovitost nemá jiný zdroj vody než obecní vodovod, nebo v tom, že žalobkyně neumožnila V. P. bez důkazu o existenci jiného zdroje vody pro jeho nemovitost vycházet při určení množství odváděné odpadní vody pro účely stanovení pohyblivé složky ceny stočného ze stavu vodoměru. Popis protiprávního jednání žalobkyně, uvedený v odst. 1 výroku rozhodnutí KÚ, však odůvodnění tohoto rozhodnutí neodpovídá.

23. Správnému, zjištěním odpovídajícímu, popisu přestupkového jednání, musí dále odpovídat právní kvalifikace přestupku. KÚ podřadil jednání žalobkyně § 33 odst. 3 písm. b) ZVK. Tato skutková podstata přestupku zahrnuje dvě alternativy protiprávního jednání vlastníka kanalizace. Prvá z nich spočívá v *neuzavření písemné smlouvy o odvádění odpadních vod s odběratelem podle § 8 odst. 6 ZVK*, druhá pak v *nepostupování při uzavírání smlouvy v souladu s ustanovením § 36 odst. 2 ZVK*, tj. v jednání v rozporu s dobrými mravy. P. R. v komentáři k ZVK, vydaném nakladatelstvím W. K. v roce 2014, a dostupném v systému ASPI, k § 36 odst. 2 ZVK uvádí: „*V podmínkách oboru vodovodů a kanalizací jde zejména o to, aby vlastníci a jejich provozovatelé nezneužívali svého přirozeného monopolu k prosazování smluvních podmínek, které by byly pro druhou smluvní stranu zvláště tíživé, aniž by pro to byl dán ospravedlňující důvod.*“
24. V posuzované věci KÚ kvalifikoval jednání žalobkyně jako druhou z uvedených variant. Nevytýkal totiž žalobkyni, že by s odběratelem V. P. odmítala uzavřít smlouvu zcela, či uzavřít ji v písemné formě, nýbrž to, jakým způsobem s V. P. při uzavírání smlouvy o odvádění odpadních vod jednala. Nemravnost jednání žalobkyně ve smyslu § 36 odst. 2 ZVK pak konkretizoval KÚ jako diskriminaci.
25. Zákaz diskriminace, jakožto jedna ze základních hodnot demokratické společnosti je na ústavní úrovni zakotvena zejména v čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Na zákonné úrovni je ochrana před diskriminací roztržena v mnoha právních předpisech, z nichž je stěžejním zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), účinný od 1. 9. 2009. Ten blíže vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech uvedených v § 1 odst. 1, mezi něž patří i „*přístup ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud jsou nabízeny veřejnosti nebo při jejich poskytování*“. Samotný pojem diskriminace však vymezuje pouze pro vlastní účely, tj. pro účely samotného antidiskriminačního zákona (§ 2 odst. 1 tohoto zákona), navzdory tomu, že zákonodárce v důvodové zprávě vyjádřil přesvědčení, že jde o zákon obecný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 338/2016-27).
26. ZVK náleží mezi právní předpisy, které sice o diskriminaci hovoří, ale samy ji blíže nespecifikují. V takovém případě je dle krajského soudu třeba při výkladu tohoto pojmu vyjít z toho, co se pod pojmem diskriminace obecně rozumí. Ve výše uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Připomenout lze například judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž diskriminace spočívá v rozdílném zacházení s osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, a to bez objektivního a rozumného zdůvodnění. Musí být prokázáno, že s jinými osobami v analogické nebo v podstatných rysech podobné situaci je zacházeno výhodněji a že tento rozdíl v zacházení je diskriminační (např. rozsudky ze dne 13. 11. 2007, věc D. H. a ostatní proti České republice, stížnost č. 57325/00, nebo ze dne 17. 2. 2011, věc Anderle proti České republice, stížnost č. 6268/08, dostupné z <http://hudoc.echr.coe.int>). Obdobně také*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Ústavní soud ve stěžovatelskou zmiňovaném nálezu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, konstatoval, že k porušení principu rovnosti dochází tehdy, pokud se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro odlišný přístup, tj. pokud odlišnost v zacházení nesleduje legitimní cíl a pokud nejsou použité prostředky přiměřené sledovanému cíli. Judikatura Nejvyššího správního soudu z doby před účinností antidiskriminačního zákona diskriminaci definovala jako „rozlišování sobě rovných subjektů, které část z posuzovaných subjektů poškozují, tj. znevážení rovnosti a popírání a omezování práv těchto navzájem rovných subjektů“. Za diskriminaci spotřebitele je pak „třeba rozumět obchodní praktiky, které při srovnatelných transakcích nedůvodně zvýhodňují některé spotřebitele před jinými – cílem jejího zákazu je pak uzavírání shodných smluv za stejných podmínek“ (viz rozsudek ze dne 11. 4. 2006, č. j. 8 As 35/2005 – 51, dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz).“

27. S uvedeným výkladem se krajský soud ztotožňuje. Za diskriminaci, kterou ZVK při uzavírání smlouvy o odvádění odpadních vod zapovídá, tedy krajský soud považuje rozdílné zacházení s odběrateli nacházejícími se ve srovnatelné situaci, a to bez objektivního a rozumného zdůvodnění. Správní orgány obou stupňů však v posuzované věci učinily výklad zcela odlišný.
28. KÚ v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil pojem diskriminace jako „každé jednání ze strany vlastníka nebo provozovatele, jež bude nad rámec stanovený zákonem ukládat povinnosti odběrateli, který s nimi nebude souhlasit, nebo nebude mít možnost se k nim vyjádřit či dosáhnout jejich změny“. Dále KÚ uvedl, že diskriminaci lze v posuzované věci spatřovat jednak v tom, že v předkládané smlouvě V. P. s platbou stočného v jednosložkové formě bylo umožněno stanovovat množství odváděných odpadních vod jen podle směrných čísel, a dále v tom, že na rozdíl od ostatních odběratelů byla V. P. navržena také smlouva s platbou stočného ve dvousložkové formě, přestože je kanalizace v místě připojení kanalizační přípojky z nemovitosti V. P. provozována za shodných provozně-ekonomických podmínek jako v dalších částech obce.
29. Žalovaný se s uvedeným výkladem ztotožnil. Dle žalovaného se žalobkyně dopustila diskriminace opakovaným předkládáním smlouvy na odvádění odpadních vod V. Pavlíkovi s platbou stočného pouze podle směrných čísel bez možnosti stanovení množství vypouštěných odpadních vod podle stavu vodoměru, a dále tím, že V. P. předložila současně ještě druhý návrh smlouvy s výpočtem v dvousložkové formě, což učinila jen u tří odběratelů. Žalovaný uvedl, že odběratel V. P. byl diskriminován jak ve vztahu k vlastníkovi kanalizace, který využívá svého monopolního postavení, tak ve vztahu k ostatním odběratelům v obci.
30. Krajský soud shodně s žalobcem považuje výklad pojmu diskriminace správními orgány obou stupňů za nesprávný. Správní orgány obou stupňů totiž vyložily pojem diskriminace příliš široce, tj. jako jakékoli protiprávní jednání vlastníka kanalizace při uzavírání smlouvy. Podstatou diskriminačního jednání je však rozdílnost zacházení se subjekty nacházejícími se ve srovnatelné situaci, nikoli jakékoli vnucování smluvních podmínek dodavatelem odběrateli. Základem úvah správního orgánu, který postihuje vlastníka kanalizace za diskriminační jednání při uzavírání odběratelské smlouvy, tudíž nutně musí být skutkový závěr o tom, v jaké situaci se nacházeli v době jednání žalobkyně o uzavření smlouvy s V. P. další srovnatelní odběratelé. Takový závěr však krajský soud v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů postrádá. Správní orgány sice uvedly, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

žalobkyně nabídla uzavření smlouvy s cenou stočného ve dvousložkové formě pouze třem odběratelům, avšak nezjistily, s kolika odběrateli vůbec žalobkyně v posuzovaném období smlouvy uzavírala. Z tvrzení žalobkyně sice vyplývalo, že má s ostatními odběrateli v obci smlouvy uzavřeny, avšak neuváděla, kdy tyto smlouvy uzavírala. Pokud žalobkyně s většinou dalších odběratelů uzavřela smlouvy na odvádění odpadních vod před 1. 1. 2018, tj. před účinností vyhlášky č. 4/2017, nemohla jim logicky variantu smlouvy s cenou stočného ve dvousložkové formě vůbec nabízet. Nerovnost v zacházení by tudíž vůbec nepřípadala v úvahu, neboť by se V. Pavlík s dalšími odběrateli nenacházeli ve srovnatelném postavení.

31. Přestože se úvahy správních orgánů uvedeným směrem neubíraly, je třeba uvést, že diskriminace V. P. při uzavírání smlouvy nemohla zřetelně spočívat ani v tom, že by žalobkyně ostatním odběratelům, kteří mají rovněž na pozemcích studnu, umožnila stanovit ve smlouvě množství vypouštěné vody dle zjištění z vodoměru. Přímo z druhé části výroku rozhodnutí KÚ totiž vyplývá, že KÚ vycházel ze zjištění, že s ostatními odběrateli v obci Ch. má žalobkyně uzavřenu smlouvu na odvádění odpadních vod se stanovením množství vypouštěných odpadních vod podle směrných čísel roční potřeby vody. Žalobkyně ve svých podáních v průběhu správního řízení vysvětlovala, že obecní vodovod byl v obci zřízen až v roce 1998 a tedy do té doby všichni občané odebírali pitnou vodu ze studny, pročež následně souhlasili se stanovením množství vypouštěných odpadních vod podle směrných čísel, neboť kromě napojení na obecní vodovod mají možnost odběru i z jiných zdrojů.
32. S ohledem na uvedené považuje krajský soud žalobní bod e) za důvodný, neboť správní orgány aplikovanou právní normu § 36 odst. 2 ZVK nesprávně vyložily.
33. Důvodným dále shledává krajský soud také žalobní body b) a c), jímž žalobkyně rozporovala výklad druhé věty § 19 odst. 5 ZVK učiněný žalovaným a jeho závěr, že v řízení nebyla prokázána možnost V. P. odebírat vodu z jiných zdrojů.
34. Výkladově sporná věta zní: „*V případě, kdy je měřen odběr z vodovodu, ale je také možnost odběru z jiných zdrojů, použijí se ke zjištění spotřeby vody směrná čísla roční potřeby nebo se k naměřenému odběru z vodovodu připočte množství vody získané z jiných, provozovatelem vodovodu měřených zdrojů.*“ (podtržení provedl krajský soud).
35. Zatímco žalobkyně zastává názor, že jazykový výklad nutně vede k závěru, že k aplikaci směrných čísel potřeby vody na stanovení množství vypouštěných odpadních vod stačí i jen hypotetická možnost odběru vody z jiných zdrojů, než z obecního vodovodu, žalovaný citovanou pasáž vykládá tak, že odběr vody z jiných zdrojů musí být skutečně realizovaný.
36. Krajský soud uvádí, že jazykový výklad je jednou ze základních metod interpretace právních norem. Jazykový výklad je logickým počátkem výkladu kontinentálního práva, neboť jeho zdrojem je psaný právní předpis. Výklad tudíž nemůže nezačít jeho textem. Ústavní soudu ČR v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, uvedl: „*jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.).* Podstata tohoto v judikatuře obecných soudů často připomínaného závěru spočívá v tom, že gramatický výklad nesmí být absolutizován a stát izolovaně bez zřetele ke smyslu a účelu vykládané právní normy. Ani Ústavní soud, stranící spíše teleologickému výkladu, však nepopírá, že

prvotně je třeba vycházet z doslovného znění právního předpisu. Ustanovení zákona proto nemůže být vykládáno v rozporu s jeho slovním vyjádřením.

37. Jazykový výklad pojmu „možnost“ v použitém spojení „možnost odběru“, dle názoru krajského soudu vede k závěru zastávanému žalobkyní. Možnost odběru znamená potenciální schopnost odběru, eventualitu odběru, možnou příležitost odběru. Možnost odběru, neznamena jistotu odběru. To sice dle názoru krajského soudu současně neznamena, že by byl vlastník kanalizace oprávněn při jednání o uzavření smlouvy o odvádění odpadních vod trvat na stanovení množství odpadních vod dle směrných čísel roční potřeby vody vždy, pokud by mu bylo známo, že odběratel odebírající vodu z vodovodu, jejíž dodávka je měřena vodoměrem, má na pozemku studnu, avšak formulace uvedeného ustanovení má dle názoru soudu vliv na důkazní břemeno o tom, zda odběratel z jiného zdroje zásobuje nemovitost a navyšuje tím množství vypouštěné odpadní vody, či nikoli. Má-li totiž vlastník kanalizace poznatky o tom, že odběratel před napojením na obecní vodovod zásoboval svou nemovitost vodou z jiného zdroje, má na pozemku funkční studnu a současně má zjištění o tom, že množství odebírané vody z vodovodu daným odběratelem je extrémně nízké jak v porovnání s průměrem v obci tak v porovnání se směrnými čísly, racionálně a logicky vychází při jednání o uzavření smlouvy s takovým odběratelem z pravděpodobnosti odběru vody z jiných zdrojů, tj. z „možnosti odběru“ vody z jiných zdrojů. Je pak na daném odběrateli, aby vlastníku kanalizace prokázal, že je uvedené východisko mylné. Vlastník kanalizace totiž sám nemá žádný nástroj k tomu, aby užívání studny k zásobování nemovitosti vodou s jistotou ověřil a prokázal, kromě (extrémní) možnosti podání podnětu k zahájení přestupkového řízení s odběratelem ve věci neoprávněného vypouštění odpadních vod.
38. V. P. se však v posuzované věci omezil toliko na tvrzení, že studnu k zásobování nemovitosti vodou nepoužívá, aniž by zcela racionální východiska žalobkyně vyvrátil. Zápisy z kontrolní prohlídky vodoprávního úřadu, doplněné e-mailem úřednice vodoprávního úřadu ze dne 29. 1. 2019, které použil KÚ jako podklady rozhodnutí o přestupku, dle názoru soudu žalovaný nesprávně vyhodnotil.
39. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 3. 1. 2019 uskutečnil na nemovitostech V. P. stavební úřad kontrolní prohlídku a současně vodoprávní úřad provedl vodoprávní dozor. Stavební úřad dne 7. 1. 2019 sdělil, že prodejna potravin a krmiv byla napojena vodovodní přípojkou na obecní vodovod a přípojka zkolaudována v roce 1999, přičemž vodoměr se v souladu se schválenou projektovou dokumentací nachází v objektu stodoly v blízkosti prodejny, a rodinný dům č. p. X je napojen na obecní vodovod vlastní přípojkou se samostatným vodoměrem, který se nachází v koupelně. Vodoprávní úřad v zápisu z provedeného dozoru uvedl, že zjistil, že se před nemovitostí č. p. X nachází studna, která byla dle tvrzení V. P. zbudována cca v r. 1935, jde o kopanou studnu s hloubkou asi 6 m, nastavenou horní skruží a poklopem, která je dle sdělení V. P. používána pouze k zalévání zahrady. Dne 29. 1. 2019 sdělila úřednice vodoprávního úřadu e-mailem úřednici krajského úřadu, že ve studni V. P. byla viditelná 2 potrubí, z nichž jedno vede k objektu stodoly, na níž navazuje obchod, a je dle sdělení V. P. nepoužívané, druhé vede k sousednímu objektu starého RD ve vlastnictví bratra V. P. Dále úřednice uvedla, že při prohlídce nelze zjistit, zda potrubí viditelné ve studni vede dál a zda je na něco napojeno, přičemž si myslí, že sdělení majitele je rozhodující.
40. Žalovaný z uvedených podkladů dospěl k závěru, že možnost odběru vody V. P. z jiných zdrojů nebyla prokázána. Krajský soud však souhlasí s žalobkyní, že existence potrubí

vedoucího do objektu stodoly, kde se dle zjištění vodoprávního úřadu nachází také vodoměr od vodovodní přípojky, naopak posiluje závěr o možnosti odběru z jiných zdrojů daným odběratelem. K vyvrácení této možnosti měl vodoprávní úřad provést v součinnosti s odběratelem podrobnější šetření a nikoli se spolehnout jen na jeho tvrzení.

D) Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně jako nezákonné dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrací věc žalovanému, který je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu vázán.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 21 %, neboť zástupce žalobkyně je plátcem uvedené daně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 5. ledna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu